

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه- کابل

۱۲ اپریل ۲۰۲۱

یونس نگاه

بی آرزوئی

در یوتیوپ یک ویدیو از مصاحبه خبرنگاری با یک کودک نان آور است که تخم مرغ می فروشد. از او می پرسد که آرزوی بزرگت چیست؟ کودک نه ده ساله "آرزو" را تلفظ نمی تواند و معنایش را نیز نمی داند. می گوید ژاروی بزرگ چیست؟ خبرنگار فکر می کند کودک درست نشنیده، تکرار می کند که آرزوی بزرگت چیست؟ کودک با حیرت و کمروئی تلاش می کند سخن خبرنگار را تکرار کند و بگوید آرزوی بزرگ چیست، اما نمی تواند. خبرنگار وقتی متوجه می شود که او آرزوی بزرگ را نمی داند، می پرسد دوست داری چه داشته باشی؟ کودک می گوید دوست دارم تخم مرغ داشته باشم که فروخته چند روپه پیدا کنم. از کودک دیگری در همان سن و سال می پرسد دلت چه می خواهد؟ می گوید: نان!

تنها آن کودکان بی آرزو نشده اند. بیشتر سیاستمداران و مردم ما توانائی آرزوداری را از دست داده اند. مردم با بیان گنگ "صلح می خواهیم" مثل آن کودک اولی اصلاً نمی دانند آرزوی بزرگ چیست و ما مستحق چه چیزهائی هستیم. فقط می خواهیم کشته نشویم، دیگر هر که می آید و هر کاری می کند ما گپ نداریم. مردم نمی دانند با این روش که بگوئیم هر که آمد ما فرمان می بریم به شرط آن که ما را نکشند، از کشتن رها نمی شویم بلکه دور تازه کشتار را فراهم می کنیم. تیکه داران سیاسی و رهبران تنظیم ها نیز مثل آن کودک دومی فقط نان می خواهند، از دست هر کسی باشد. می گویند ما را چوکی بدهید، فرقی نمی کند طالب حاکم می شود یا دمکرات. این ها نشانه های دور تازه فاجعه است. با این بی آرزوئی نمی توان به صلح دست یافت.